Lietas Nr. 131014716
Lietas arhīva Nr. 1-0147-16/5

**S P R I E D U M S**
Rīgā 2016.gada 29.jūlijā

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesnesis E.Ernstsons rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes 2016.gada 2.februāra lēmumu Nr.D57/07/511353660/1.

**A p r a k s t o š ā**

2016.gada 2.janvārī plkst.19.26 Tērbatas ielā 2, Rīgā, konstatēts, ka transportlīdzeklis Lexus, valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ (turpmāk arī – transportlīdzeklis), novietots stāvēšanai Tērbatas ielas un Baumaņa skvēra brauktuvju krustošanās vietā, tādā veidā neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.6.apakšpunktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punktā. Par minēto pārkāpumu inspektors I.Grenkovs sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu (turpmāk arī – protokollēmums) Nr.511353660, un nolēma transportlīdzekļa vadītājam uzlikt naudas sodu 40 *euro* apmērā.

Nepiekrītot protokollēmumam, /pers. A/ to apstrīdēja augstākā iestādē un ar Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes (turpmāk arī-iestāde) 2016.gada 2.februāra lēmumu Nr.D57/07/511353660/1 (turpmāk arī – lēmums) nolemts protokollēmumu atstāt negrozītu, bet sūdzību noraidīt.

/pers. A/ (turpmāk arī – sūdzības iesniedzējs), nepiekrītot lēmumam, to pārsūdzēja Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā, lūdzot lēmumu atcelt un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā norādījis, ka lēmumam nepiekrīt un uzskata, ka tas ir pieņemts pamatojoties uz kļūdainu faktisko apstākļu novērtējumu, atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 121.6.apakšpunktu, kas noteic, ka aizliegts apstāties un stāvēt krustojumā un tuvāk par 5 m no tā [..].Šajā apakšpunktā minētās prasības neattiecas uz vietām, kur uz brauktuves izbrauc no blakusteritorijas (pagalma, stāvvietas, degvielas uzpildes stacijas, uzņēmuma u. tml.).

Sūdzības iesniedzējs apskatot Baumaņa skvēra daļu, kura pārklāta ar asfalta segumu secinājis, ka tā ir stāvvieta, jo no abām iebraukšanas vietām stāvvietā ir redzamas izvietotas ceļa zīmes Nr.537 (stāvvieta). No Ceļu satiksmes likuma 121.6.apakšpunkta izriet, ka par krustojumu nav uzskatāma brauktuvju krustošanās vieta, kur uz brauktuves izbrauc no stāvvietas. Līdz ar to Ceļu satiksmes likuma 121.6.apakšpunktā minētais aizliegums stāvēt krustojumā un tuvāk par 5 m no tās nav attiecināms uz Tērbatas ielas un Baumaņa skvēra brauktuvju krustošanās vietu.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka apstāklis, ka no stāvlaukuma var izbraukt uz divām dažādām ielām, nevar būt par pamatu, lai stāvlaukumu, kurš apzīmēts no abām iebraukšanas vietām ar 537 ceļa zīmēm, pārkvalificētu par brauktuvi Ceļu satiksmes noteikumu 2.8.apakšpunkta izpratnē. Situācijā, kad minētajā stāvvietā darba dienas laikā ir novietotas automašīnas, cauri stāvvietai nav iespējams izbraukt divām automašīnām vienlaicīgi pretējos virzienos, jo braucamā daļa ir par šauru, lai samainītos. Ja šī ceļa daļa būtu aprīkota kā brauktuve, tad tajā noteikti būtu ierīkotas ceļa zīmes, kas noteiktu kustības virzienu (vienvirziena kustība), vai noteiktu priekšroku kādam no satiksmes dalībniekiem.

Sūdzības iesniedzējs, pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 39.pantu, uzskata, ka izpildot minētā likuma prasības, atbildīgās amatpersonas ir paredzējušas stāvvietu pie tik nozīmīgas iestādes kā Rīgas apgabaltiesa.

Sūdzības iesniedzējs nav lūdzis izskatīt sūdzību mutvārdu procesā, līdz ar ko, tiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.$^{6}$panta nosacījumiem nozīmēja lietas izskatīšanu rakstveida procesā, dodot laiku rakstveida paskaidrojumu iesniegšanai tiesā, paziņojot lietas dalībniekiem sprieduma pieejamības datumu, kā arī izskaidrojot Latvijas APK 260., 289.$^{2}$, 289.$^{6}$panta ceturtajā daļā ietvertas tiesības, bet pamats tiesai pēc savas iniciatīvas pieņemt lēmumu par sūdzības izskatīšanu tiesas sēdē nebija objektīvi konstatējams. Līdz tiesas noteiktajam termiņam – 2016.gada 22.jūnijam, no lietas dalībniekiem nav saņemti lūgumi izskatīt lietu tiesas sēdē, nav pieteikts noraidījums tiesnesim, nav saņemti lūgumi.

2016.gada 17.jūnijā Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā saņemti iestādes rakstveida paskaidrojumi, kuros lūdz tiesu noraidīt sūdzību, taču no sūdzības iesniedzēja paskaidrojumu netika saņemti.

**M o t ī v u d a ļ**

Pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu un pamatotību kopsakarā ar sūdzībā ietvertajiem argumentiem, tiesa atzīst, ka lēmums atstājams negrozīts, bet sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

Saskaņā ar Kodeksa 289.$^{6}$ panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus: 1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums; 2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; 3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; 4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; 5) kāds administratīvais sods piemērojams personai; 6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams; 7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu. Turklāt tiesa izskata sūdzību ievērojot sūdzībā norādīto sūdzības pamatu, un tieši, izvērtējot tos iebildumus, ko norāda sūdzības iesniedzējs.

Tiesa konkrētā lietā nekonstatē Kodeksa 289.$^{12}$panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

Protokollēmums sastādīts un administratīvais sods transportlīdzekļa vadītājam uzlikts par Latvijas APK 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, norādot, ka nav ievērotas Ceļa satiksmes noteikumu 121.6.apakšpunktā noteiktās prasības.

Latvijas APK 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punktā noteikta administratīvā atbildība par stāvēšanu brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas *(likuma redakcijā, kas spēkā uz pārkāpuma izdarīšanas brīdi)*.

Ceļu satiksmes noteikumu 121.6.apakšpunkts noteic, ka aizliegts apstāties un stāvēt krustojumā un tuvāk par 5 m no tā, izņemot apstāšanos un stāvēšanu pretim sānceļam trīsvirzienu krustojumā, kur ir nepārtraukta 920. vai 921. ceļa apzīmējuma līnija vai sadalošā josla. Šajā apakšpunktā minētās prasības neattiecas uz vietām, kur uz brauktuves izbrauc no blakusteritorijas (pagalma, stāvvietas, degvielas uzpildes stacijas, uzņēmuma u. tml.).

Saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 1.40.apakšpunktu stāvēšana ir transportlīdzekļa apturēšana, ja tā nav saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā, kā arī transportlīdzekļa apturēšana uz laiku, kas pārsniedz piecas minūtes, ja tā ir saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā.

Tādējādi, lai sūdzības iesniedzēju varētu saukt pie administratīvās atbildības par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punktā, jākonstatē, ka sūdzības iesniedzējs transportlīdzekli novietojis stāvēšanai brauktuvju krustošanās vietā vai 5 m no šķērsojamās vai šķērsotās brauktuves malas.

Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka sūdzības iesniedzējs bija novietojis transportlīdzekli stāvēšanai protokollēmumā konstatētajā laikā un apstākļos, to neapstrīd arī pats sūdzības iesniedzējs.

Lietā izšķirams jautājums par to vai sūdzības iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas APK 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punktu, ņemot vērā sūdzības iesniedzēja norādīto apstākli, ka transportlīdzekli novietojis pretim izbrauktuvei no blakus teritorijas, kas nav uzskatāma par krustojumu.

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmajai daļai, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt Latvijas APK 243.panta ceturtā un piektā daļa noteic, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedība netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona. Administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta astoto daļu, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Savukārt saskaņā ar Latvijas APK 243.panta vienpadsmito un piecpadsmito daļu ziņas vai fakti, ko kompetentās iestādes amatpersonas ieguvušas, īstenojot šīs iestādes darbību regulējošajā likumā noteiktās pilnvaras, ir pieļaujami kā pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietvedībā, ja šīs ziņas vai faktus iespējams pārbaudīt administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros. Administratīvā pārkāpuma lietā iegūtos pierādījumus fiksē administratīvā pārkāpuma protokolā.

Tiesa secina, ka viens no būtiskiem nosacījumiem, kas nodrošina likumības ievērošanu, ir pietiekamu un likumā atļautu pierādījumu iegūšana. Tikai uz likumā noteiktajā kārtībānbsp; iegūtiem pierādījumiem ir pamats izdarīt secinājumu par prettiesiskas un administratīvi sodāmas rīcības esamību tās personas darbībās, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts.

Nekādu papildus pierādījumu vai lūgumi tos pieņemt vai izprasīt Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā nav saņemti, tādējādi tiesa vadās tikai no lietā esošajiem pierādījumiem.

Kodeksa 243.$^{1}$pants nosaka šādus pierādīšanas līdzekļus: 1) pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; 2) personu liecības; 3) eksperta atzinums; 4) kompetentās institūcijas atzinums; 5) dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; 6) elektroniskie pierādījumi; 7) procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; 8) lietiskie pierādījumi.

Kodeksa 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Konkrētajā lietā par pierādīšanas līdzekļiem kalpo administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums (lietas 4.lapa), fotoattēli (lietas 5.-6.lapa), sūdzības iesniedzēja sūdzībā augstākai iestādei un tiesai ietvertie paskaidrojumi (lietas 3. un 7.lapa) un pārējie lietas materiāli, kas atbilst Latvijas APK prasībām un tiesai nav pamats tos apšaubīt.

Izvērtējot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, sūdzībā un lēmumā norādītos argumentus un lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka iestāde, atbilstoši Latvijas APK normām, ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētījusi visus lietas apstākļus to kopumā, pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus un, konstatējot administratīvo pārkāpumu esamību, pieņēmusi tiesisku un pamatotu lēmumu, atzīstot, ka sūdzības iesniedzējs izdarīja Latvijas APK 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Tiesa uzskata, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc pievienojas lēmumā paustajai argumentācijai, līdz ar to atkārtoti spriedumā nenorāda, pamatojoties uz Latvijas APK 289.$^{13}$panta trešo daļu. Tāpat tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē, ka iestāde administratīvās lietas izskatīšanas procesā būtu izdarījusi būtiskus procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu lēmuma atcelšanai.

Tiesa konstatē, ka iesniegtā sūdzība faktiski balstīta uz tiem pašiem argumentiem, kurus sūdzības iesniedzējs norādīja sākotnējā sūdzībā augstākai iestādei. Tiesā netika iesniegti tādi jauni pierādījumi, kas nebūtu zināmi pieņemot lēmumu iestādē un kas varētu būtiski mainīt izskatāmās lietas rezultātu.

Papildus par sūdzībā ietvertajiem argumentiem tiesa norāda turpmāk minētos apsvērumus.

Tiesa sūdzības iesniedzēja pausto apgalvojumu, ka novietojis transportlīdzekli pretim izbrauktuvei no blakus teritorijas (stāvvietas), kas nav uzskatāma par krustojumu, atzīst par nepamatotu turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

No Ceļu satiksmes noteikumiem izriet, ka par blakusteritoriju uzskatāmas pagalma, stāvvietas, degvielas uzpildes stacijas, uzņēmuma u.tml. teritorijas, no kurām var izbraukt uz ceļa.

Saskaņā ar ceļu satiksmes likuma 1.3.apakšpunktu ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas). Ceļa kompleksā ietilpst ceļš, mākslīgās būves (tilti, satiksmes pārvadi, tuneļi, caurtekas, ūdens novadīšanas ietaises, atbalsta sienas un citas būves), ceļu inženierbūves (pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturvietas un paviljoni, bremzēšanas un paātrinājuma joslas, transportlīdzekļu stāvvietas, atpūtas laukumi, veloceliņi un ietves, ceļu sakaru un apgaismojuma līnijas, elektrotransporta kontakttīkli un citas inženierbūves), satiksmes organizācijas tehniskie līdzekļi (ceļa zīmes, luksofori, signālstabiņi, aizsargbarjeras, gājēju barjeras, vertikālie un horizontālie ceļa apzīmējumi un citi tehniskie līdzekļi).

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 2.8.apakšpunktam brauktuve ir ceļa daļa, kas paredzēta transportlīdzekļu braukšanai. [..].

Tiesa pievienojas Rīgas apgabaltiesas paustajai atziņai, ka interneta vietnē www.google.lv/maps redzams, ka starp Tērbatas ielas un Brīvības bulvāra krustojumu un Rīgas apgabaltiesas ēku atrodas Baumaņa skvērs. Starp apzaļumoto trīsstūrveida skvēru un Rīgas apgabaltiesas ēku atrodas brauktuve, kurai abās pusēs ierīkotas stāvvietas. Minētā brauktuve savieno Tērbatas ielu ar Brīvības bulvāri, jo no Tērbatas ielas nogriežoties šajā brauktuvē drīkst veikt labo pagriezienu uz Brīvības bulvāri. Tādējādi secināms, ka šis ceļš nenodrošina tikai piekļūšanu Rīgas apgabaltiesai kā no pārējās satiksmes norobežotai blakusteritorijai, bet ir izmantojams kā publisks ceļš, lai no Tērbatas ielas nokļūtu uz Brīvības bulvāri. Baumaņa skvērs nav blakusteritorija uz kuru nav attiecināmas CSN 135.6 (121.6.) punkta prasības par stāvēšanas aizliegumu, jo Baumaņa skvēra asfaltētā daļa ir piebrauktuve Brīvības ielai 34 *(sk. Rīgas pagabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2016.gada spriedumu lietā Nr.133035715)*.

Tādējādi tiesa atzīst, ka ceļš, kas atrodas starp Rīgas apgabaltiesu un apzaļumoto Baumaņa skvēra daļu, ir atzīstams par brauktuvi Ceļu satiksmes noteikumu 2.8.apakšpunkta izpratnē un krustojoties ar Tērbatas ielu veido krustojumu, līdz ar ko protokollēmumā pamatoti konstatēts, ka sūdzības iesniedzēja transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai Rīgā, Tērbatas ielā 2, Tērbatas ielas un Baumaņa skvēra brauktuvju krustošanās vietā.

Norādīto apsvērumu dēļ, kā arī izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopumā, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā ir pierādīta sūdzības iesniedzēja

vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, līdz ar to secināms, ka sūdzības iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības un sodīts pēc Latvijas APK 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punkta.

Administratīvā soda uzlikšanu reglamentē Latvijas APK 32.pants, kurš noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem (pirmā daļa). Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus (otrā daļa).

Tiesa konstatē, ka sūdzības iesniedzējam naudas sods 40 *euro* apmērā uzlikts Latvijas APK 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punkta sankcijas ietvaros, kas neparedz rīcības brīvību attiecībā uz piemērojamā soda apmēru.

No Latvijas APK 149.$^{10}$panta piektās daļas 8.punkta secināms, ka, pastāvot noteiktiem faktiskiem apstākļiem, ir iespējamas tikai viena veida stingri noteiktas tiesiskās sekas, proti, par par stāvēšanu brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par pieciem metriem no šķērsojamās brauktuves malas, transportlīdzekļa vadītājam ir piemērojams naudas sods, kuram likumdevējs tika noteicis konkrētu apmēru - 40 *euro*.

Likumdevējs par konkrēto pārkāpumu ir noteicis tikai vienu iespējamu soda veidu un apmēru. Šādās situācijās tiek pieņemts, ka likumdevējs, pieņemot konkrēto tiesību normu, jau ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķās personas tiesiskās intereses, un atsevišķi šo interešu samērīgums un normas lietderīgums tās piemērotājam nav jāapsver *(sk. sal. Augstākās tiesas Senāta 2004. gada 9. marta spriedumu lietā Nr. SKA-10, 2004. gada 19. oktobra spriedumu lietā Nr. SKA-176)*.

Tādējādi likumdevējs nav piešķīris iestādei tiesības veikt lietderības apsvērumus ar mērķi radīt individuālus lēmumus, līdz ar to iestādei, uzliekot naudas sodu sūdzības iesniedzējam, lietderības apsvērumi nav jāizdara, un jāizvērtē personas mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinoši vai pastiprinoši apstākļi, jo šādam vērtējumam lietā nav juridiskas nozīmes. Līdz ar ko tiesa uzskata, ka sūdzības iesniedzējam uzliktais administratīvais sods ir tiesisks un pamatots.

Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus, atzīst, ka nav pamata sūdzības iesniedzēja izdarīto administratīvo pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu un atbrīvot viņu no administratīvās atbildības.

Latvijas APK 21.pants noteic, ka, ja ziņas par administratīvo pārkāpumu ir pietiekamas, lai konstatētu, ka izdarītais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, ir tiesīga neuzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību vai izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit *euro* un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīt par maznozīmīgu.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 12.februāra spriedums lietā Nr.SKA-15/2009).

No šajā spriedumā paustajām atziņām secināms, ka personu var atbrīvot no administratīvās atbildības, ja to pieļauj konkrētās lietas sevišķie apstākļi, kas šo konkrēto gadījumu nošķir no citiem gadījumiem un no sankciju paredzošajā tiesību normā noteiktā pārkāpuma kā tāda.

Vērtējot minēto, tiesa secina, ka Latvijas APK 21.panta otrajā daļā minēto nosacījumu iestāšanās vēl nenozīmē, ka pārkāpums uzreiz atzīstams par maznozīmīgu, bet gan to, ka minētie nosacījumi ir obligāti, lai izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, vispār rastos pamats un tiesības izvērtēt jautājumu par personas atbrīvošanu no administratīvās atbildības.

Saskaņā ar Latvijas APK 22.pantu administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Ceļu satiksmē izdarītais administratīvais pārkāpums var tikt atzīts par maznozīmīgu, ja pastāv Latvijas APK 21.panta otrajā daļā noteiktie obligātie priekšnosacījumi. Tomēr, lai pārkāpumu atzītu par maznozīmīgu, papildus obligāto priekšnosacījumu konstatēšanai iestādei ir jāizvērtē Latvijas APK 32.panta otrajā daļā minētie apstākļi: pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, viņa vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi, kā arī jāvērtē lietderības apsvērumi saskaņā ar Latvijas APK 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi. No minētā secināms, ka Latvijas APK 21.pants piešķir iestādei un tiesai izvēli izvērtēt, vai Latvijas APK 22.un 32.pantā noteiktā mērķa sasniegšanai ir nepieciešams saukt pārkāpēju pie administratīvās atbildības, vai arī mērķi ir iespējams sasniegt, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Vērtējot sūdzību, tiesa secina, ka sūdzības iesniedzējs nav minējis apstākļus, kas būtu atzīstami par īpašiem tādā nozīmē, lai izskatāmo gadījumu atzītu par izņēmuma gadījumu, attiecībā par kuru būtu pamats atbrīvot no administratīvās atbildības, un tiesa no lietas apstākļiem tādus arī nekonstatē.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā nav konstatējami tādi priekšnosacījumi, lai sūdzības iesniedzēja izdarīto administratīvo pārkāpumu atzītu par tik nebūtisku, kas būtu par pamatu lēmuma atcelšanai, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Atbilstoši Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas veidojusies, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, tiesai ir pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 12.septembra sprieduma lietā Nr.SKA - 280 8.punktu*).

Ņemot vērā minēto, tiesa nevērtēs citus sūdzības iesniedzēja argumentus, jo tie nav atzīstami par nozīmīgiem no tiesību viedokļa, kā arī tie neietekmē tiesas izdarītos secinājumus.

Ievērojot minēto un pamatojoties uz norādītajiem apsvērumiem, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, tādējādi atstājams negrozīts, bet sūdzības iesniedzēja sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

**R e z o l u t ī v ā**

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.$^{12}$ panta otrās daļas 1.punktu un 289.$^{13}$pantu, tiesa

**n o s p r i e d a**

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes 2016.gada 2.februāra lēmumu Nr.D57/07/511353660/1, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot sūdzību Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Sprieduma sastādīšanas un pieejamības diena 2016.gada 29.jūlijs.

Saskaņā ar Paziņošanas likuma 8.panta trešo daļu dokuments, kas paziņots kā ierakstīts pasta sūtījums, uzskatāms par paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā.

Tiesnesis E.Ernstsons